KŘIVÁCI

MAUREEN JOHNSONOVÁ

COOBOOK

Křiváci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maureen Johnsonová
Křiváci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KŘIVÁCI

MAUREEN JOHNSONOVÁ

COOBOO

Pro všechny, kdo si někdy přáli
najít tělo v knihovně.

FEDERÁLNÍ ÚŘAD PRO VYŠETŘOVÁNÍ

Fotoreprodukce dopisu zaslaného 8. dubna 1936 do sídla Ellinghamových.

Hleď, hádanka! Čas se baví!
Provazem, nebo kulkou budeme slaviti?
Ostří nožů blýská se krásně,
jed je pomalý, kde to vázne?
Plamen je sváteční, tonutí dlouhé,
řešením je pověšení pouhé.
Rozšklebená lebka, ošklivý pád,
náraz auta do zdi má dobrý spád.
Bombová symfonie lahodí v uších,
skvělý způsob, jak nadělat paseku v duších.
Co si vybereme? Sami nevíme.
Tak jako tak vás lapíme.
Ha ha.

Vaši Křiváci

13. dubna 1936, 18:00
Víš, že tě nemůžu nechat jít…

Osud si pro Dottie Epsteinovou přišel o rok dříve v podobě předvolání do ředitelny.

Nebyla v ní ani zdaleka poprvé.

Dolores Epsteinovou neposílali na kobereček kvůli nějakému obyčejnému prohřešku – neprala se, nepodváděla, nepropadala ani nechodila za školu. Dottie do ředitelny chodila kvůli závažnějším záležitostem – protože sama vymýšlela chemické experimenty, vyslovovala pochybnosti o odborných znalostech učitele v neeukleidovské geometrii nebo protože četla při hodinách knihy. Měla totiž pocit, že se tady nic nového stejně nenaučí, a tak ten čas v učebně může klidně strávit něčím užitečnějším.

„Dolores," říkával pan ředitel, „nemůžeš se chovat, jako bys byla chytřejší než ostatní."

„Ale já jsem," odpovídala. Nebyla namyšlená, prostě jen konstatovala pravdu.

Tentokrát si Dottie nebyla jistá, co provedla. Vloupala se sice do knihovny, aby našla jednu konkrétní knihu, ale byla přesvědčená, že o tom nikdo neví. Dottie už prošmejdila každý kout školy, překonala kdejaký zámek a nakoukla do všech přihrádek, kumbálů a zákoutí. Ale ne se zlými úmysly – většinou chtěla jen něco najít nebo zjistit, jestli se tam prostě dá dostat.

Když vešla do ředitelny, pan ředitel Phillips už seděl za stolem z masivního dřeva. V místnosti byl ale ještě někdo další – muž s prošedivělými vlasy, oblečený do luxusního šedého obleku. Seděl z jedné strany stolu a koupal se v paprscích slunečního světla prosvítajícího skrz žaluzie. Připomínal filmového herce. A vlastně tak trochu člověkem od filmu *byl*.

„Dolores," pronesl ředitel Phillips, „tohle je pan Albert Ellingham. Znáš pana Ellinghama?"

Jistěže zná. Všichni ho znají. Albert Ellingham vlastnil ocelářskou firmu American Steel, deník New York Evening Star a nahrávací studio Fantastic Pictures. Byl neuvěřitelně bohatý. Byl to ten typ člověka, jehož tvář byste si dokázali představit na bankovce.

„Pan Ellingham má pro tebe mimořádně dobrou zprávu. Máš obrovské štěstí."

„Pojď se posadit, Dolores," řekl pan Ellingham a posunkem ruky ukázal na prázdnou židli před ředitelským stolem.

Dottie se posadila a proslulý pan Ellingham se předklonil, opřel se lokty o kolena a sepjal rozložité snědé ruce. Dottie ještě nikdy neviděla člověka, který by byl opálený v březnu. A právě snědá kůže nejvýmluvněji promlouvala o jeho bohatství. Klidně by si slunce mohl koupit.

„Hodně jsem o tobě slyšel, Dolores," pokračoval. „Pan ředitel Phillips se zmínil, jaká jsi bystrá hlavička. Je ti teprve čtrnáct, a už chodíš do předposledního ročníku střední školy. Doslechl jsem se, že ses sama naučila latinsky a řecky. A je pravda, že překládáš?"

Dottie nesměle přikývla.

„Stává se ti, že se ve škole nudíš?" zeptal se pan Ellingham.

Dottie vrhla po řediteli nervózní pohled, ten jí ale věnoval povzbudivý úsměv a kývnutím ji pobídl, aby odpověděla.

„Občas," připustila Dottie. „Ale škola za to nemůže."

Oba muži se tiše uchechtli a Dottie se trochu uvolnila. Ne moc, ale cítila se lépe.

„Založil jsem takovou školu, Dottie," vysvětloval pan Ellingham. „Místo, kde mimořádní lidé jako ty mohou studovat, co chtějí, jakou rychlostí a jakým způsobem si přejí. Jsem totiž přesvědčený, že učení je hra. Nádherná hra."

Pan ředitel Phillips se na chvíli zadíval na koženou podložku na desce stolu. Většina ředitelů nejspíš nepovažovala učení za hru, ale nikdo si nedovolil rozporovat slova velkého Alberta Ellinghama. Pokud prohlásí, že učení je hra, pak to tak prostě je. Kdyby řekl, že

učení je slon v zelených šatech na kolečkových bruslích, tak by také souhlasili. Když máte moc a peníze, můžete sami rozhodovat o významech slov.

„Vybral jsem třicet studentů nejrůznějšího původu a vyzval je, aby na moji školu přestoupili. A byl bych rád, kdybys byla jednou z nich," pokračoval pan Ellingham. „Budeš mít naprosto volnou ruku, co se týče tvého vzdělávání, a přístup k čemukoliv, co budeš ke studiu potřebovat. Líbilo by se ti to?"

Dottie se ta myšlenka velice zamlouvala. Uvědomovala si ale jeden zásadní a nepřekonatelný problém.

„Moji rodiče nemají dost peněz," konstatovala suše.

„Peníze by nikdy neměly stát v cestě za vzděláním," odpověděl laskavým tónem pan Ellingham. „V mojí škole se neplatí školné. Pokud přijmeš pozvání, budeš mým hostem."

Celá nabídka zněla až neuvěřitelně – ale byla vážně skutečná. Albert Ellingham jí poslal lístek na vlak a kapesné padesát dolarů. Uběhlo pár měsíců a Dottie Epsteinová, která do té doby nevytáhla paty z New Yorku, byla na cestě do hornatého Vermontu a obklopovalo ji víc stromů, než kolik jich do té doby viděla.

Na pozemku školy stála monumentální kašna, která jí připomínala fontánu v newyorském Central Parku. Cihlové a kamenné budovy jako by vypadly z nějaké pohádky. Její pokoj na koleji Minerva byl prostorný, ale útulný a měl vlastní krb (byla tu totiž vážně *zima*). Všude byly knihy, tolik fascinujících výtisků, a studenti si jich mohli půjčit, kolik chtěli. Neexistoval tu limit na počet zapůjčených knih ani pokuty za pozdní vrácení. Učitelé se chovali vlídně. Byla tu opravdová laboratoř a hodiny botaniky se odehrávaly přímo ve skleníku. Lekce tance jim dávala žena, která si nechávala říkat madam Scottie a jež kolem pobíhala v baletním úboru. Okolo krku měla omotané dlouhé šály a paže jí zdobily blyštivé náramky.

Pan Ellingham žil na kampusu společně se svou ženou Iris a jejich tříletou dcerkou Alicí. O víkendu občas na příjezdové cestě za-

stavovala nóbl auta, z nichž vystupovali lidé odění do skvostných šatů. Dottie poznala minimálně dvě filmové hvězdy, politika a slavnou zpěvačku. Během takových víkendů přijížděly kapely z Burlingtonu a New Yorku a hudba se z hlavní budovy linula až do brzkých ranních hodin. Hosté pana Ellinghama se čas od času procházeli po pozemcích a korálky na jejich honosných róbách se oslnivě leskly v měsíčním světle. Ani v New Yorku se Dottie nikdy předtím nedostala tak blízko k nějaké celebritě.

Služebnictvo vždy uklízelo pečlivě, ale pozemky byly rozlehlé a plné nejrůznějších skrýší, takže jim sem tam něco uniklo. Sklenička šampaňského tady, saténový střevíček tamhle. Spousty a spousty típnutých cigaret, peří, korálků a dalších pozůstatků po bohatých a vlivných. Dottie tyhle podivnosti, na něž občas narazila, ráda sbírala a schovávala ve svém malém osobním muzeu. Jejím nejlepším úlovkem byl stříbrný zapalovač. Škrtnutím ho zažehala a zase zhasínala a s potěšením sledovala jeho plynulý pohyb. Rozhodně se chystala jej vrátit – jen si ho chtěla na okamžik užít.

Jelikož studenti Ellinghamovy akademie měli volnou ruku v práci, učení i prozkoumávání kampusu, Dottie často trávila čas o samotě. Vermont byl jiný než New York – tady se nedalo slézat po požárních schodištích nebo šplhat po vodovodním potrubí. Dottie si už zvykla na lesnaté okolí a ráda bloumala po samém okraji pozemků. Takhle taky na podzim při jedné ze svých prvních výprav objevila ten tunel. Prozkoumávala okolní lesy. Ještě nikdy se nesetkala s hustší klenbou listoví a tak hlubokým tichem, které přerušovalo jen občasné zašustění. Když vtom zaslechla cosi známého – půda pod jejíma nohama vydala zvláštní plechové zadunění. Ten zvuk podobný bubínku poznala okamžitě – stejný vydávaly i šachtové poklopy na chodnících v New Yorku, když jste na ně stoupli.

Dottie otevřela plechová dvířka a objevila za nimi hladké betonové schody vedoucí do podzemí. Když je sešla, ocitla se v tmavém zděném tunelu, ve kterém však nebylo ani stopy po vlhkosti, zjev-

ně byl pravidelně udržovaný. To ji zaujalo. Plamínek ze zapalovače ji dovedl až k bytelným dveřím s posuvným panelem v úrovni očí. Okamžitě je poznala – ve městě se to jimi jen hemží. Takové dveře vedou do nelegálních barů.

Dveře byly odemčené. Tunel nebyl moc dobře zabezpečený, jako by přímo zval k prozkoumávání. A tak Dottie směle pokračovala dál. Dveře vedly do místnosti s vysokým stropem o velikosti zhruba osm metrů čtvrtečních. Stěny byly odshora až dolů pokryté poličkami, na nichž stály lahve s vínem a všemi myslitelnými druhy alkoholu. Dottie si prohlížela zdobené štítky na zabarveném skle, etikety s texty psanými ve francouzštině, němčině, ruštině, španělštině, řečtině, … Byla to hotová alkoholová knihovna.

Do jedné zdi byl zapuštěný žebřík. Dottie se po něm vyšplhala nahoru a otevřela poklop ve stropu. Vynořila se uvnitř malé kupolovité stavby se skleněnou střechou. Podlaha byla posetá kožešinovými přehozy a polštáři, několika popelníky a pár zapomenutými skleničkami na šampaňské. Postavila se na dřevěnou lavičku, která lemovala okraj pokoje, a uvědomila si, že se nachází na ostrůvku uprostřed okrasného jezera za hlavní budovou Ellinghamovy akademie.

Tajné útočiště! Ta nejdokonalejší skrýš na celém světě. Rozhodla se, že si sem bude chodit číst. Dottie Epsteinová tu trávila spoustu času, zachumlaná do kožešinového přehozu se stohem knih po boku. Nikdo ji tu nikdy nenačapal a byla si jistá, že i kdyby ji tu našel samotný pan Ellingham, nevadilo by mu to. Byl to shovívavý muž s výborným smyslem pro humor.

Tady je v bezpečí.

◆ ◆ ◆

Toho dubnového dne padla podivná mlha, která zastřela prostor mezi stromy a zahalila celý Ellingham do mléčného oparu. Dottie se

rozhodla, že takové počasí vyloženě vybízí ke čtení nějakého záhadného příběhu. Sherlock Holmes byla dokonalá volba. Sice už přečetla všechna Sherlockova dobrodružství, ale zbožňovala, když si nějakou knihu mohla přečíst znovu. Venkovní mlha navíc připomínala londýnský opar v příbězích.

Již vypozorovala, v jakou dobu bylo nejlepší chodit do zahradního domku uprostřed jezírka. V pondělí odpoledne, kdy bylo téměř jisté, že tam nenarazí na nikoho z hlavní budovy. Pan Ellingham někam jel hned ráno a paní Ellinghamová opouštěla pozemek pár hodin po něm. Dottie si v knihovně vypůjčila sbírku příběhů o Sherlocku Holmesovi a vydala se do své tajné skrýše.

Výhled ze skleněného dómu ten den připomínal výhled z vnitřku obláčku. Dottie se natáhla na podlaze, přetáhla přes sebe kožešinový přehoz a otevřela knihu. Zanedlouho byla dočista ztracená v ulicích Londýna – drama běželo na plné obrátky!

Z hlubokého začtení ji ale znenadání vytrhl hluk linoucí se z podzemí. Někdo byl ve skladu na alkohol a šplhal nahoru. Byl *přímo tady*. Dottie neměla čas uniknout, a tak přes sebe přehodila kožešinu, co nejvíc se přitiskla ke stěně a snažila se splynout s hromádkou polštářů. Prostě zůstaň na zemi. Buď jen další neforemný kus kožešiny.

Slyšela zavrzání zvedajícího se pokopu a zadunění, jak dvířka narazila zpátky na kámen. Osoba se ztěžka vytáhla do místnosti a postavila se jen pár desítek centimetrů od dívčiny tváře. Dottie se modlila, aby na ni ten člověk nešlápl. Schoulila se do klubíčka.

Osoba poodstoupila dál a cosi odložila na zem. Dottie využila příležitosti, nepatrně nadzvedla okraj přehozu a zahlédla ruku v rukavici, jak vytahuje z pytle předměty a skládá je na podlahu. Zariskovala a zvedla okraj ještě výš, aby lépe viděla. Na zemi byla vyrovnaná kapesní svítilna, dalekohled, kus provazu a něco blyštivého.

Ta blyštivá věc byla želízka ne nepodobná těm, které nosí její strýc policista.

Svítilna, dalekohled, provaz a želízka?

Tělem jí projela vlna adrenalinu a srdce jí začalo zběsile bušit. Tady něco nehraje. Spustila kožešinu dolů a schoulila se ještě pevněji, s obličejem přitištěným k podlaze tak silně, že se jí nos rozplácl o studenou zem. Osoba se dalších pár minut různě pohybovala po místnosti. Pak se ale najednou rozhostilo ticho. Je pryč? To by přece slyšela rachocení poklopu u hlavy.

Cítila svůj vlastní horký dech. Neměla tušení, co se děje, ale zamotala se jí z toho hlava. Začala v duchu počítat. Když napočítala do pěti set a pořád neslyšela žádný šramot, rozhodla se pomalu, pomaloučku nadzvednout okraj přehozu. Jen na délku prstu. Ještě malý kousek.

V zorném poli nikoho neviděla. Zvedla kožešinu ještě výš. Nic. Zrovna se ji chystala shodit ze sebe úplně, když v tom…

„Nazdárek," pronesl hlas.

Dottie cítila, jak se jí srdce zarývá do podlahy.

„Neboj se," pokračoval hlas. „Můžeš vylézt."

Nemělo cenu se dál schovávat. Dottie se vyškrábala zpod deky a pevně si k sobě přivinula knihu. Podívala se na návštěvníka a pak sjela pohledem k předmětům na zemi.

„Ty jsou tu kvůli hře," vysvětlila osoba.

Hra? No jistě. Ellinghamovi zbožňovali hry. Neustále se svými hosty něco hráli – pořádali propracované honby za pokladem a vymýšleli hádanky a rébusy. Pan Ellingham vybavil koleje deskovými hrami, jako jsou například Monopoly, a občas je chodil se studenty hrát. Kapesní svítilna. Provaz. Dalekohled. Želízka. To by mohla být hra. I v Monopolech byly zvláštní předměty.

„Jaké hře?" zeptala se Dottie.

„Je nesmírně složitá," odpověděla osoba, „ale taky ohromně zábavná. Musím se schovat. Ty se tu taky schováváš, že?"

„Abych si mohla číst," řekla Dottie. Zvedla knihu do výšky a snažila se, aby se jí nechvěly ruce.

„Sherlock Holmes?“ zvolala osoba. „Toho zbožňuju. Který příběh čteš?“

„Studii v šarlatové.“

„Výtečná kniha. Tak se nenech rušit. Čti si.“

Návštěvník vytáhl cigaretu a zapálil ji. Celou dobu přitom nespouštěl Dottie z očí.

Dottie osobu už viděla. Byl to někdo, kdo klidně mohl hrát jednu z důmyslných her manželů Ellinghamových. Jenže Dottie byla taky holka z New Yorku, která toho viděla dost na to, aby poznala, když něco nehraje. Ten pohled. Ten tón. Její strýc policista jí vždycky kladl na srdce: „Důvěřuj svým instinktům, Dottie. Pokud máš z něčeho nebo někoho špatný pocit, padej pryč. Uteč a najdi mě.“

Dívčiny instinkty ji nabádaly, aby zmizela. Ale opatrně. Musí se chovat jakoby nic. Otevřela knihu a snažila se soustředit na slova před očima. Byla zvyklá nosit v rukávu malou tužku, aby si mohla dělat zápisky. Když se návštěvník odvrátil a vyhlédl z okna, gestem, které za ty roky vypilovala do dokonalosti, si posunula tužku do dlaně a načrtla hrubou čáru pod jednu z vět na stránce. Byla to jen maličkost, nenápadný kód, který snad někdo pochopí, kdyby…

Nikdo ho nepochopí a myšlenka na *kdyby* byla příliš děsivá.

Schovala tužku zpátky do rukávu. Už nedokázala dál předstírat, že si čte. Nedokázala se soustředit na slova. Celá se chvěla.

„Musím tu knížku vrátit do knihovny,“ pronesla. „Neprozradím, že tu jste. Nesnáším žalování.“

Osoba jí věnovala podivný úsměv. Postrádal upřímnost. Koutky úst byly příliš vytažené do stran.

Dottie si palčivě uvědomovala, že se nachází v budově uprostřed jezírka, ve svažitém terénu. V hlavě si promítla všechny možné scénáře a tušila, jak se příštích pár vteřin vyvrbí. Tep se jí zpomalil, dutě bušil v hlavě a Dottie měla pocit, jako by se čas najednou skoro zastavil. Četla spoustu příběhů, kde smrt vystupovala jako jedna z po-

stav – hmatatelná síla v místnosti. A přesně taková síla se jako všudypřítomný tichý návštěvník právě rozhostila v proskleném altánku.

„Musím jít," vyrazila ze sebe. Vydala se směrem k poklopu a osoba její pohyb napodobila. Byli jako dva hráči na šachovnici, kteří se postupně propracovávají k nevyhnutelnému závěru.

„Víš, že tě nemůžu nechat jít," pronesla osoba. „Kéž by to bylo možné."

„Vždyť je," namítla Dottie. „Umím držet jazyk za zuby." Pevně stiskla výtisk Sherlocka Holmese. Dokud ho svírá, nic se jí nemůže stát. Sherlock ji ochrání.

„Prosím," žadonila.

„Omlouvám se," vydechl návštěvník a v jeho hlase byl cítit upřímný smutek.

Ve hře zbýval přesně jeden pohyb a Dottie věděla, že nehraje v její prospěch. Ale když už vám na desce nezbývají žádná políčka, uděláte, co musíte. Prudce vyrazila k poklopu. Neměla čas chytit se žebříku – upustila knihu a skočila přímo do temného otvoru. Naslepo hmátla rukama. Prsty jí sklouzly po kovových příčkách, zachytit se nedokázala. Padala. Podlaha ji přivítala smrtícím objetím.

Když přistála, na zlomek vteřiny se jí projasnila mysl. Cítila skoro až sladkou bolest a kolem ní začalo téct něco teplého a lepkavého. Osoba slézala po žebříku. Dottie se pokusila hnout, posunout se po podlaze, ale marně.

„Kéž bys sem nikdy nechodila," prohlásil návštěvník.

Když si pro Dottie přišla temnota, byla rychlá a definitivní.

VÝŇATEK Z KNIHY VRAŽDY VE SVAHU: PŘÍPAD ELLINGHAMOVÝCH

Ellinghamova akademie se nacházela na místě přibližně uprostřed hory s oficiálním názvem Mount Morgan. Nikdo jí tak ale neříkal.

Mezi místními byla odjakživa známá jako Sekyrková hora nebo Velký tomahavk podle charakteristického výčnělku na vrcholku připomínajícím stejnojmenné náčiní.

Na rozdíl od okolních kopců, jež přitahovaly lyžaře a další rekreanty, byla Sekyrková hora hustě zalesněná a prakticky nedotčená civilizací. Oblibu si tedy získala jen mezi trampy, pozorovateli ptáků, samotáři, milovníky horských potoků a těmi, kteří se rádi ztráceli v lesích. Ještě v roce 1928, kdy na Velký tomahavk vstoupil Albert Ellingham, se většina lidí hoře vyhýbala. Nevedly po ní žádné cesty, lesy byly až moc husté, řeka příliš hluboká. Často hrozily sesuvy kamení. Okolí bylo nadmíru divoké a podivné.

Legenda praví, že Albert Ellingham toto místo objevil náhodou, když zabloudil při cestě do jachtařského klubu v Burlingtonu. Zůstává záhadou, jak se v roce 1928 člověk omylem ocitne ve stráni neobývané hory, Ellinghamovi se to nicméně povedlo a místo mu okamžitě učarovalo. Dlouho snil o tom, že založí školu, která bude prosazovat jeho vlastní zásady a ideály – kde bude učení považované za hru, kde se budou mísit žáci z bohatých i chudých rodin a všichni se budou učit svým vlastním tempem. Vzduch byl jiskrně čistý a zřetelně se jím nesl zpěv ptáků. Nevyskytovalo se tu nic, co by studenty rozptylovalo od jejich vznešených cílů.

Ellingham koupil rozhlehlý pozemek za trojnásobek požadované kupní ceny. Trvalo několik let, než se stavitelům podařilo pomocí dynamitu vytvořit vodorovnou pláň, na níž by šlo postavit školu. Byly vytvořeny nerovné stezky. Telefonní společnost natáhla telegrafní dráty a po cestě vystavěla několik telefonních budek. Sekyrková hora se pomalu ale jistě spojovala s okolním světem pomocí prašné cesty, několika drátů a přibývání lidí i zásob.

Instituce známá pod názvem Ellinghamova akademie neměla být obyčejnou školou – Ellinghamovi si na pozemku nechali postavit i domov, trůnící přímo v srdci studentského kampusu. A nebyl to jen tak obyčejný dům. Bylo to nejpřepychovější sídlo v celém státu

Vermont, svou velikostí srovnatelné s největšími budovami v Burlingtonu nebo Montpelieru.

Albert Ellingham chtěl svůj experiment žít, nacházet se přímo uprostřed chrámu vzdělanosti. Pozemky překypovaly sochami. Nemovitost byla protkaná stezkami, které nedávaly smysl. Povídalo se, že Ellingham jednoho dne následoval svoji kočku, a kudy prošla, tudy nechal vybudovat kamennou stezku, protože měl pocit, že „kočky to ví nejlíp". Fáma se nezakládala na pravdě, ale Ellingham z ní byl nadšený natolik, až vznikla nová fáma, že si historku vymyslel on sám.

Pak tu byly tunely, falešná okna, dveře, co nikam nevedly… všechny ty drobné architektonické legrácky, které Alberta Ellinghama královsky bavily a díky nimž se jeho večírky staly záhy vyhlášenými. Říkalo se, že ani on nemá přehled o každičkém tunelu nebo místě a že dovolil nejrůznějším architektům, aby pro něj přichystali malá překvapení. Vše se zkrátka neslo v idylickém a výstředním duchu a mohlo to tak být navždy, kdyby nepřišla ona mlhavá noc v dubnu 1936, kdy zaútočili Křiváci.

Školy mohou být proslulé díky spoustě věcí: úrovni poskytovaného vzdělání, absolventům, úspěchům sportovních týmů.

Díky vraždám by proslulé být neměly.

1

„S těmi losy kecají," prohlásila Stevie Bellová.

Její matka se na ni otočila s výrazem, který nasazovala poměrně často – poněkud vyčerpaným z toho, že jí rodičovské povinnosti přikazují vyslechnout cokoli, co má Stevie zrovna na jazyku.

„Cože?" zeptala se.

Stevie ukázala z autobusového okna.

„Vidíš to?" Stevie zamířila prstem na ceduli, na které stálo jen: LOSI. „Už jsme jich minuli pět. To je hodně slibů. A žádní losi."

„Stevie…"

„Taky slibovali padající kamení. Kde jsou moje padající kameny?"

„Stevie…"

„Jsem přesvědčená, že reklamy by měly být pravdivé," podotkla Stevie.

Načež se rozhostilo dlouhé ticho. O podstatě pravdy už Stevie se svými rodiči vedla mnoho rozhovorů a jindy by se tohle téma pravděpodobně rozvinulo do ostré hádky. Dnes tomu ale bylo jinak. Jako by se beze slov shodli, že její otázku nechají vyšumět.

Přece jen se do internátní školy nestěhujete každý den.

„Nelíbí se mi, že nesmíme vyjet až nahoru do kampusu," postěžoval si otec, toho rána už alespoň popáté. Informační brožura Ellinghamovy akademie se vyjadřovala jasně: NEVOZTE STUDENTY PŘED ŠKOLU. POKUD TOTO PRAVIDLO PORUŠÍTE, BUDETE

JE MUSET VYSADIT PŘED BRANAMI POZEMKU. NEDĚLÁME VÝJIMKY.

Nešlo o žádnou podlost ani zákeřnost, ostatně důvod byl v brožuře vysvětlený dostatečně. Kampus nebyl uzpůsobený pro hustou dopravu. Nahoru vedla jediná úzká cesta a na pozemku nebyla žádná parkoviště. Dovnitř i ven se člověk dostal Ellinghamovým autobusem. Její rodiče se na zdůvodnění dívali skrz prsty, jako by místo, které je těžko dostupné osobním vozem, bylo něco automaticky podezřelého, co navíc pošlapává jejich bohem danou americkou svobodu jezdit kamkoli se jim zachce.

Jenže pravidla jsou pravidla, a tak Bellovi nastoupili do minibusu – luxusního povozu s dvanácti sedačkami, tónovanými skly a palubní televizí, která jen tlumeně odrážela odraz okna. Za volantem seděl postarší prošedivělý muž. Od chvíle, kdy je před patnácti minutami vyzvedl na odpočívadle, nepromluvil ani slovo. A i předtím vyštěkl jen: „Stephanie Bellová?“ a „Posaďte se, kam chcete. Je tu volno.“ Stevie už dřív slyšela o tom, že vermontští jsou skoupí na slovo a že cizincům říkají rovináři, ale na řidičově mlčenlivosti bylo něco děsivého.

„Heleď,“ začala máma tichým hlasem, „kdyby sis to rozmyslela…“

Stevie sevřela opěradlo. „Nerozmyslím si to. Jsme tady. Skoro.“

„Jen říkám…“ nadechla se máma a pak se zarazila. Tohle už taky byla ohraná písnička. Celé dnešní ráno se neslo v duchu starých dobrých hitů a jen několika novinek.

Stevie vyhlédla z okna zrovna ve chvíli, kdy tajuplně modrý horizont vermontského nebe zmizel a vystřídaly ho stromy a neprostupná skaliska v místech, kde se silnice zakusovala do útrob hor. Jeli po silnici I-89, dál od Burlingtonu, vstříc divočině. Stevie ze stoupání luplo v uších. Jelikož vycítila, že jejich rozhovor vyšuměl do ztracena, nasadila si sluchátka. Sáhla po tlačítku, aby si pustila další podcast, když vtom ucítila, jak ji matka chytá za předloktí.

„Teď asi není vhodná chvíle na to, aby sis pouštěla ty příšerné historky o vraždách,“ poznamenala.

„Jde o opravdové zločiny," vyhrkla Stevie dřív, než se stihla zarazit. Zněla jako prudící pedant. A navíc se nechce hádat. Ne, už žádné hádky.

Stevie vytáhla konektor sluchátek a smotala kabel.

„Ozvala se ti ta tvoje kamarádka?" zajímala se máma. „Jazelle?"

„Janelle," opravila ji Stevie. „Psala mi, že je na cestě na letiště."

„To je fajn," odtušila máma. „Je dobře, že tam budeš mít přátele."

Chovej se slušně, Stevie. Neříkej, že už kamarády máš. Spoustu kamarádů. A je jedno, že valnou většinu z nich znáš jen z online diskuzí o nevyřešených vraždách. Její rodiče neměli tušení, že člověk může potkávat lidi i mimo školu, na čemž není nic divného, a že lidé stejného ražení se dají najít na internetu. Samozřejmě měla i kamarádky ve škole, ale jejich přátelství nikdy nepostoupilo do fáze, kdy by pořádaly pyžamové dýchánky, společně se malovaly nebo chodily na nákupy.

Na tom ale už nesejde. Budoucnost je přímo před ní, v horách zahalených do mlžného oparu.

„A o co že se ta Janelle zajímá?" zeptala se máma.

„Strojírenství," odvětila Stevie. „Vyrábí věci. Stroje, zařízení a tak."

Následovalo skeptické ticho.

„A ten chlapec, Nate, ten je spisovatel?" zajímala se máma.

„Ten chlapec Nate je spisovatel," přitakala Stevie.

Janelle a Nate byli další dva prváci, s nimiž měla Stevie bydlet na stejné koleji. O druhácích žádné informace nedostali. Opět šlo o téma, které se u Bellových doma probíralo nesčetněkrát – Janelle Franklinová pocházela z Chicaga. Byla studentskou mluvčí organizace GROWING STEMS, která se podporuje mladé dívky, aby se nebály věnovat vědě, technice, strojírenství nebo matematice. Stevie toho o Janelle věděla hodně – třeba že ji rodiče v šesti letech načapali, jak (úspěšně) spravuje toustovač. Věděla také, co má Janelle ráda – sestrojování nejrůznějších přístrojů a vychytávek, pájení a sváření, pečování o nástěnky na Pinterestu s tipy o tom, jak si zorganizovat

život, holky s brýlemi, literaturu pro dospívající, kávu, kočky a snad všechny seriály na světě.

Stevie si s Janelle pravidelně psala. Což bylo fajn. Kamarádka číslo jedna.

Druhým prvákem v Minervě byl Nate Fisher. Nate nebyl tak výřečný a na SMSky nikdy neodpovídal, bylo na něm ale cosi neobyčejného. Když mu bylo čtrnáct, vydal knihu s názvem *Kroniky měsíčního svitu* – sedmisetstránkový dechberoucí fantasy román, který napsal během několika měsíců. Nejprve vyšel online, pak i v tištěné podobě. Šuškalo se, že pracuje na druhém dílu.

Janelle i Nate patřili přesně k tomu typu lidí, co dostávají pozvánku studovat na Ellinghamově akademii.

„Působí na mě jako výjimeční lidé," poznamenal její táta. „Stejně jako ty. Jsme na tebe pyšní. Vždyť víš."

Stevie rozklíčovala šifru v jeho sdělení. *I když tě máme nadevše rádi, moc nerozumíme, proč tě na tuhle školu vzali, ty naše podivné dítě.*

V tomhle duchu se neslo celé léto. Zvláštní kombinace vyřčené hrdosti a nevyslovených pochybností podpořených rozpaky, jak se to vlastně celé seběhlo. Když se Stevie na akademii hlásila poprvé, rodiče o tom neměli ani tušení. Ellinghamova akademie nebyl zrovna ten typ školy, na kterou chodili lidi jako Bellovi. Už skoro sto let hostil kampus kreativní génie, převratné myslitele a inovátory. Ellingham neměl žádné přijímací řízení, žádný seznam požadavků ani žádné pokyny – kromě „Pokud máte zájem studovat na Ellinghamově akademii, spojte se s námi."

To bylo celé.

Jedna prostá věta, ze které všichni premianti šíleli. Co po nich chtějí? O co jim jde? Ta věta připomínala hádanku z nějaké pohádky – něco, co vám čaroděj přikáže udělat, než vás pustí do Tajemné jeskyně. Přihlášky by měly obsahovat seznam požadavků a taky výsledky testů a eseje a doporučení a možná i vzorek krve a pár

taktů z oblíbeného muzikálu. Ellinghamova akademie ale nic takového nepožadovala. Stačilo jen zaklepat na dveře. Zaklepat tím správným zvláštním způsobem, který není nikde popsaný. Prostě se musíte s něčím *spojit*. Hledali jiskru. Pokud ve vás takovou jiskru objeví, můžete se stát jedním z padesáti studentů, které každoročně přijímají. Studijní program byl jen dvouletý, vyhrazený pro třeťáky a čtvrťáky na střední. Neplatilo se žádné školné. Když se na školu dostanete, studujete zadarmo. Stačí se tam jen dostat.

Autobus sjel ze silnice a zastavil na dalším odpočívadle, kde čekala další rodina. Dívka i její rodiče měli nosy zabořené do mobilů. Dívka byla mimořádně drobná a měla dlouhé tmavé vlasy.

„Má hezké vlasy," poznamenala Stevieina máma.

Nepřímo tím narážela na vlasy své dcery, která si je v koupelně zkraje jara ostříhala ve snaze objevit své nové já. Když matka viděla dceřiny blond kadeře v umyvadle, rozplakala se a vzala Stevie ke kadeřnici, aby jí na hlavě vytvořila nějaký rozumný účes. Vlasy byly jádrem dlouhodobých sporů, jež vygradovaly v okamžiku, kdy rodiče prohlásili, že ji na Ellingham za trest nepustí – nakonec ale svoji výhrůžku odvolali. Uznali, že se nechali trochu unést. Matka měla pro její vlasy odjakživa slabost, což byl jeden z důvodů, proč se jich Stevie potřebovala zbavit. Z větší části se ale domnívala, že bude v krátkých vlasech vypadat lépe.

A taky že vypadala. Krátce střižené vlasy s patkou jí slušely a Stevie velice vyhovovalo, že nemusí trávit tolik času s jejich údržbou. Měla problémy, když si je obarvila na růžovo, modro nebo je nosila růžovo-modré. Teď se ale vrátila ke svému přírodnímu popelavě blond odstínu.

Řidič nakládal dívčina zavazadla do kufru a rodina nastoupila do autobusu. Všichni tři měli tmavé kštice a hloubavé tváře lemované brýlemi se silnými skly, které jim zvětšovaly oči. Trochu připomínali soví rodinku. Všichni si vzájemně na půl úst vyměnili zdvořilé pozdravy a tři noví pasažéři se usadili za Bellovými. Stevie dívku po-

znala z prospektu pro čerstvě přijaté studenty, ale nemohla si vybavit její jméno.

Máma do Stevie žďuchla. Ta se to snažila ignorovat. Dívka se už zase plně věnovala svému mobilu.

„Stevie."

Stevie se zhluboka nadechla nosem. Očekává se od ní, že se natáhne přes matku a osloví budoucí spolužačku, která seděla o řadu dál na opačné straně. Trapas. Ale bude muset.

„Čau," řekla Stevie.

Dívka vzhlédla.

„Čau?" odvětila.

„Jmenuju se Stevie Bellová."

Dívka pomalu zamrkala a vstřebávala informaci.

„Germaine Battová," odpověděla.

Nic víc. Stevie se pomalu začala vracet na svoje místo s pocitem, že to byl solidní pokus ze strany všech zúčastněných, máma do ní ale znovu významně dloubla.

„Seznamuj se," zašeptala.

Existovalo jen pár výrazů, které Stevie děsily víc, než *seznamuj se*. Z příkazu vytvářet pouta s jinými lidmi jí tuhla krev v žilách. Chtěla padající kameny. Ale věděla, co se stane, když nezapřede hovor sama. Vloží se do toho její rodiče. A když se její rodiče pustí do seznamování, může se přihodit naprosto cokoli.

„Přijeli jste zdaleka?" zeptala se Stevie.

„Ne," odtušila Germaine a vzhlédla od mobilu.

„My jsme z Pittsburghu."

„Aha."

Stevie se opřela o sedačku, věnovala mámě výmluvný pohled a pokrčila rameny. Nemůže přece Germaine k mluvení *nutit*. Její matka se na dceru zadívala s výrazem, jako by chtěla říct: *No, aspoň ses snažila*. Body za snahu.

Autobus sjel z dálnice a začal se kodrcat po menší silnici sem tam

lemovanou obchody, farmami a cedulemi lákajícími k lyžování, foukání skla a na cukrátka z javorového sirupu. Řady budov postupně řídly a nahrazovaly je dlouhé pásy polí, na nichž nebylo nic kromě stařičkých kombajnů a pár koňů.

Razili si cestu vzhůru do lesů.

Řidič zničehonic ostře zabočil na mýtinu mezi stromy, až Stevie málem sklouzla ze sedačky. Těsně nad zemí stála miniaturní tmavě červená cedule se zlatým písmem: Vjezd do Ellinghamovy akademie. Byla tak nenápadná, až Stevie napadlo, že se škola snad schovává schválně.

Silnici, na níž se teď nacházeli, se snad ani nedalo říkat silnice. Vlastně se nedala nazývat ani stezkou. Ve skutečnosti se totiž jednalo o uměle vytvořenou trhlinu v krajině – klikatou jizvu v lese. Ta se nejprve prudce svažovala směrem k jednomu z potoků, které ohraničovaly pozemek. Na jejím konci stála konstrukce, jež by se snad s oběma přivřenýma očima dala považovat za most postavený ze dřeva, provazů a snů. Okraje byly vysoké sotva třicet centimetrů a celá konstrukce vypadala, že se zhroutí, jakmile na ni vkročí cokoli těžšího než muška.

Autobus se přes most doslova přeřítil. Ten se přitom divoce otřásal a rozvibroval pod Stevie sedačku.

Znovu začali stoupat a tentokrát se ocitli ve sklonu, který byste očekávali spíš na lanovce nebo v letadle při vzlétnutí. Minibus byl však nezastavitelný. Stíny stromů zahalily stezku do úplné tmy. Větve škrábaly po bocích vozidla jako desítky nehtů. Autobus burácel a působil dojmem, že pomalu prohrává nerovný souboj se stále se zužující cestou. Stevie věděla, že se nemá čeho bát, ale vozidlo jako by čelilo všem silám vesmíru, aby se vyškrábalo nahoru. Nezdálo se pravděpodobné, že by se autobus zrovna při téhle cestě, kdy na palubě sedí ona se svými rodiči, zřítil z cesty a nekontrolovatelnou rychlostí sjel dolů, až by slepě narazil do řeky a všechny je poslal do sladkého mokrého bezvědomí… ale člověk nikdy neví.

Svah se pomalu srovnával a stromy začaly odhalovat rovnější cestu lemovanou zeleným trávníkem. Autobus se přiblížil k příjezdové bráně se sochami na podstavcích po obou stranách. Byla to kamenná okřídlená stvoření se čtyřmi tlapami, ocasem, usměvavými tvářemi a prázdným výrazem v očích.

„To jsou ale zvláštní andělé," pronesla máma a natahovala krk.

„To nejsou andělé," opravila ji Stevie. „Jsou to sfingy. Mýtická stvoření, která lidem pokládají hádanky, než je nechají projít. Pokud neuhádnou, sfinga je sežere. Jako v mýtu o Oidipovi a Antigoně. Neplést s Anticolem."

Matka jí znovu věnovala svůj typický pohled. *V zásadě jsme toužili po holčičce, co bude chodit po nákupech, tančit na diskotékách a prožívat svůj maturiťák, ale místo toho jsme skončili s touhle podivínkou, kterou máme vážně rádi, ale většinu času nemáme ani páru, o čem mluví.*

Stevie své rodiče občas litovala. Do jejich kolonky *zajímavý* spadal jen hodně omezený soubor věcí. Pochybovala, že se dokážou bavit tak jako ona.

Germaininy velké oči za brýlemi zabloudily ke Stevie. Dívka měla v tváři stejně nečitelný výraz jako sfingy venku.

V tu chvíli všechny Stevieiny myšlenky zahalil mrak pochyb. Na tu školu se vůbec neměla dostat. Přijímací dopis měla obdržet nějaká jiná Stevie bydlící na odlišné adrese. Byl to jen trik, vtip, hříčka vesmíru. Nic z toho není skutečné.

Jenže bylo příliš pozdě, protože i kdyby Stevie měla pravdu a vážně došlo k chybě, už na tom nesešlo, protože právě zastavili před Ellinghamovou akademií.

2

První věc, které si Stevie všimla, byl oválný pás zeleně s fontánou uprostřed. Z výšky jim kynula socha Neptuna obklopená stříkající vodou. Trávník lemoval hustý pás stromů. Z mezer nesměle vykukovaly náznaky budov, záblesky cihel, kamení a skla. Na samém vrcholu travnaté plochy trůnilo hostitelovo přepychové sídlo – hlavní budova, honosná gotická usedlost s desítkami vysokých vitrážových oken, čtyřmi oblouky nad vchodem a členitou střechou s mnoha věžičkami.

Stevie na chvíli oněměla. Viděla snad stovky fotografií sídla Ellinghamových. Znala všechny mapy, úhly a výhledy. Ale teď, když stála na rozlehlém trávníku panství, vdechovala čerstvý vánek a poslouchala šumění Neptunovy fontány, když cítila na tváři paprsky slunce – dočista se jí zamotala hlava.

Řidič se jal vykládat ze zavazadlového prostoru Stevieiny kufry společně se třemi taškami jídla, které ji rodiče přinutili vzít s sebou. Byly potupně těžké a napěchované extra velkými baleními burákového másla a rozpustného čaje, sprchovými gely, hygienickými potřebami a dalšími věcmi zakoupenými ve slevě.

„Máme mu nechat dýško?“ zeptala se tiše matka, zatímco řidič vytahoval Stevieinu bagáž.

„Ne,“ zarazila ji nuceně rozhodným tónem Stevie. Neměla sebemenší tušení, jestli má školní řidič dostávat dýška, nebo ne. Školní prospekty se o ničem takovém nezmiňovaly.

„Jsi v pohodě?“ zajímal se táta.

„Jo,“ odtušila a opřela se o kufr. „Jen… je to tu překrásné.“

„Impozantní, to rozhodně,“ přitakal otec.

Po příjezdové cestě od domu přibzučelo golfové vozítko a zastavilo vedle nich. Vystoupil muž a rozjelo se nové kolo zdravení. Muž byl mladší než řidič, mohlo mu být kolem třiceti; byl urostlý, tvář měl ošlehanou větrem a na sobě měl obnošené kapsáčové kraťasy a polo triko s emblémem Ellinghamu. Byl to přesně ten typ udržovaného člověka, který v jejích rodičích vzbuzoval důvěru. S tou myšlenkou se Stevie uvolnila.

„Stephanie Bellová?“ zeptal se.

„Stevie,“ opravila ho.

„Jmenuju se Mark Parsons,“ pokračoval muž. „Jsem hlavní správce. Dostala ses do Minervy. To je moc hezká budova.“

Pak naložil její věci i celou rodinu Bellových do vozíku. Germaine se svou rodinou nastoupila do jiného vozíku a odjela opačným směrem.

„Do Minervy se chtějí dostat všichni,“ dodal Mark, když byli z doslechu. „Je to ta nejlepší kolej.“

Po pozemku vedla spousta kamenných stezek klikatících se podrostem. Projížděli v neprostupném stínu stromů a Stevie i její rodiče oněměle pozorovali působivé školní budovy. Některá stavení byla velká a monumentální, postavená z kamenů a pálených cihel, navzájem propojená gotickými oblouky a zjemněná drobnými věžičkami po stranách. Některé domy byly holé, jiné zase tak hustě obrostlé břečťanem, že připomínaly pečlivě zabalené dárky pro nějakého lesního boha. Tohle nebyla obyčejná škola, ale nepochybně Sídlo vědění.

Na pasekách za stromy stály starořecké a římské sochy ze studeně bílého mramoru.

„Někdo se tu zřejmě pořádně vyřádil v hobby marketu,“ poznamenal Steviein táta.

„Ale kdepak,“ opáčil Mark a obkroužil shluk mramorových hlav. Oči měly sice slepé a prázdné, ale z jejich výrazů čišelo odhodlání,

jako by tvořily nějakou komisi uprostřed důležitého jednání. „Tohle nejsou repliky. Ale majetek v hodnotě milionů dolarů, vystavený pod širým nebem."

Po pravdě řečeno těch soch bylo až moc. Někdo si měl s Albertem Ellinghamem promluvit a naznačit mu, že to s nakupováním skulptur trochu přehání. Jenže když jste dost slavný a bohatý, přemítala v duchu Stevie, tak si se svým horským útočištěm můžete dělat prakticky cokoli.

Golfové vozítko zastavilo před nízkým důstojným stavením z červených a béžových cihel. Vypadalo, jako by bylo poslepované z více různých částí – vpravo stál normálně vyhlížející dům, pak následovala protáhlá přístavba zakončená věžičkou. Celá budova byla pokrytá vrstvou psího vína, která zahalovala plochý reliéf na fasádě. Mezi střechou a okny prosvítaly plastické tváře. Dveře byly zářivě modré a otevřené dokořán, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch a mouchy.

Stevie s rodiči vstoupili do jakési společenské místnosti s kamennou dlažbou a širokým krbem, kolem něhož byla rozmístěná houpací křesla. Místnost byla stinná a chladivá a ve vzduchu bylo cítit dřevo a kouř z uhašených ohňů. Stěny zdobily poněkud klaustrofobní tapety s červeným damaškovým vzorem a vycpaná hlava losa s korunkou z dekorativních světelných řetězů. U krbu se pohupovalo závěsné křeslo, podlaha byla posetá změtí polštářů, vedle krbu stála omšelá, ale velice pohodlně vyhlížející pohovka a většinu prostoru zabíral rozměrný stůl z masivního dřeva. Na něm byla položená krabička na nářadí a pár drobných předmětů, jež připomínaly potřeby pro kutily – korálky a další spousta dekorativních serepetiček. Do stěny vedle dveří bylo zatlučených osm robustních kolíků. Měřily nejméně dvacet centimetrů, takže na věšení kabátů byly příliš dlouhé. Stevie po jednom z nich přejela bříškem prstu, gestem, jímž jako by naznačovala: *Co jsi zač?*

„Nazdárek!"

Stevie se otočila a všimla si, že z kuchyňky vyšla žena s hrnkem kávy. Vlasy měla oholené na toho nejkratšího možného ježka, postavu drobnou, ale svalnatou a opálenou. Paže jí zdobila elegantní květinová tetování. Na sobě měla vytahané triko s nápisem RÁDA HRABU a krátké kapsáče odhalující svalnaté zarostlé nohy.

„Stephanie?“ zvolala žena.

„Stevie.“

„Já jsem doktorka Nell Pixwellová,“ řekla žena a postupně si potřásla rukou se všemi členy rodiny. „Říkejte mi Pix. Jsem správkyní koleje Minerva.“

Stevie se znovu zaměřila na předměty vyskládané vedle krabičky na nářadí. Při bližším pohledu zjistila, že to nejsou drobnosti na scrapbooking, ale – zuby. Spousta a spousta zubů. Přímo tady. Na stole. Stevie nevěděla, jestli jsou pravé, nebo ne a nebyla si jistá, jestli na tom vůbec záleží. Stůl plný zubů je stůl plný zubů.

„Dostali jste se sem v pohodě?“ zeptala se Pix a spěšně sesypávala zbývající zuby do přihrádek.

(*Cink*, řekl zub, když narazil na plast. *Cink*.)

„Sorry, zrovna jsem něco třídila. Jste tu hodně brzo...“

(*Cink*, řekla stolička.)

„Dá si někdo kávu?“

Pix je zavedla do kuchyňky, kde všem rozdala hrnky a Stevieiným rodičům vysvětlila principy stravování na akademii. Snídaně se podávají na koleji, ostatní pokrmy ve společné jídelně. Studenti si mohou kdykoli cokoli uvařit v kuchyňce. Funguje tu systém objednávaní jídla přes internet. Při návratu do společenské místnosti se Stevieina matka rozhodla vyslovit nahlas to, co si ostatní jen mysleli.

„To jsou zuby?“ otázala se.

„Ano,“ přitakala Pix.

Nenásledovala žádná doplňující otázka, a tak se Stevie ujala slova.

„Doktorka Pixwellová se specializuje na bioarcheologii,“ vysvětlila. „Pracuje na archeologických výkopech v Egyptě.“

„Správně," pochválila ji Pix. „Koukám, že sis nastudovala můj fakultní profil."

„Ne," odvětila Stevie. „Ty zuby, vaše triko, na zápěstí máte vytetované Horovo oko, na krabičce heřmánkového čaje v kuchyni jsou instrukce v arabštině, a navíc máte na čele vypálený okraj nějaké pokrývky hlavy. Jen hádám."

„Velice působivé," vydechla Pix a pokývala hlavou. Na chvíli se rozhostilo ticho. Stevie kolem hlavy proletěla moucha.

„Stevie si myslí, že je Sherlock Holmes," poznamenal její otec. Rád pronášel poznatky, které vyznívaly jako vtip, a možná je do jisté míry myslel dobře, ale stejně měly nepatrně hořkou pachuť.

„Kdo by nechtěl být?" opáčila Pix a s úsměvem vyhledala jeho pohled. „Když jsem byla mladší, tak jsem spíš ujížděla na detektivkách od Agathy Christie, protože hodně psala o archeologii. Ale Sherlocka zbožňují všichni. Pojďte, provedu vás..."

Stačil jediný okamžik a jediná poznámka a Pix si získala Stevieinu nehynoucí oddanost.

Všech šest studentských pokojů na koleji Minerva se nacházelo na chodbě po levé straně společenské místnosti. Tři pokoje v přízemí, tři v prvním patře. V prvním patře byla i společná koupelna s keramickými obklady, které snad musely být původní, protože v dnešní době by takovou barvu nikdo snad nepoužil. Kdyby Stevie ten odstín musela pojmenovat, nejspíš by použila slova jako „losos" a „žaludeční nevolnost".

Na konci chodby stály mohutné dveře vedoucí do věžičky.

„Tohle je taková malá specialita," vysvětlila Pix a vzala za ně. „Před otevřením akademie sloužila Minerva jako dům pro hosty manželů Ellinghamových, takže tu najdete detaily, které ostatní koleje nemají..."

Otevřela dveře a odhalila oslnivou zaoblenou místnost, koupelnu s vysokými stropy. Na podlaze byly perleťově stříbrné kachličky. Uprostřed trůnila obrovská mramorová vana s nožičkami. Stěny

lemovala vysoká okna s květinovými vitrážemi, jež propouštěla do místnosti duhově zbarvené paprsky světla.

„Studenti sem chodí obzvlášť rádi o zkouškovém," poznamenala Pix. „Když je zima, učí se přímo ve vaně. Jinak to tu spíš zeje prázdnotou, protože máme malý problém s pavouky. Teď ti ukážu tvůj pokoj."

Stevie se rozhodla Pixinu poznámku o pavoucích ignorovat a následovala ji do svého pokoje s označením Minerva dva. Místnost byla silně cítit těžkou směsí zatuchlého prostoru, nové výmalby a leštěnky na nábytek. Někdo otevřel jedno ze dvou výsuvných oken naproti dveřím ve snaze vyvětrat, ale vánek si do pokoje nacházel cestu jen pozvolna. Ve vzduchu poletovaly dvě mouchy a tančily pod vysokým stropem. Stěny byly vymalované tlumenou krémovou barvou, se kterou ostře kontrastoval černý krb.

Když do pokoje nanosili Stevieiny věci, rodiče začali řešit, kde by měla stát postel, a vyptávat se, jestli se tím oknem někdo nemůže dostat dovnitř a v kolik je vlastně večerka? Pix si s jejich dotěrnými dotazy bravurně poradila (okna se otevírají seshora a na všech jsou umístěné kvalitní zámky, večerka je ve všední dny v deset a o víkendech v jedenáct, na dochvilnost studentů dohlíží jejich elektronické studentské průkazy a Pix osobně).

Matka se zrovna chystala začít vybalovat, když vtom Pix zasáhla a odtáhla rodiče na osobní prohlídku po kampusu, čímž Stevie dopřála krátkou chvilku o samotě. Venku cvrlikali ptáci a čerstvý vítr do místnosti přivál ozvěnu několika hlasů v dáli. Stevie přešla po pokoji a prkna v Minervě dva jemně zavrzala. Přejela prsty po stěnách a vychutnávala si jejich zvláštní povrch – cítila silné nánosy barev navrstvených v průběhu desítek let, zakrývajících stopy po předchozích obyvatelích. Stevie nedávno viděla dokument o tom, jak je možné vrstvy malby odloupnout a odhalit tak roky skryté nápisy. Od té chvíle si zoufale přála mít možnost napařit a sloupnout stěnu. Jen aby zjistila, jestli se pod ní něco neskrývá.

Tyhle zdi nejspíš měly co vyprávět.

13. DUBNA 1936, 18:45

Mlha toho dne přišla rychle a náhle – ještě ráno bylo jasno a obloha bez mráčku, ale těsně po čtvrté na pozemek dopadla těžká deka modrošedého oparu. Přesně o ní se později lidé často zmiňovali. O mlze. Při západu slunce bylo vše zahalené do perleťové temnoty a nebylo vidět skoro na krok. Rolls-Royce Phantom si pomalu razil cestu po zrádné stezce vedoucí k pozemku Ellinghamových. Zastavil se v půlce oválné příjezdové cesty k hlavní budově. Tohle auto vždy zastavovalo v půlce. Albert Ellingham rád absolvoval poslední metry cesty ke svému sídlu pěšky, aby si mohl prohlédnout své horské království. Vystoupil ze zadních dveří dřív, než se auto úplně zastavilo. Robert Mackenzie, jeho osobní tajemník, pár vteřin počkal a poté vystoupil taky.

„Musíte zajet do Filadelfie," oznámil Robert zádům svého zaměstnavatele.

„Nikdo *nemusí* jezdit do Filadelfie, Roberte."

„Musíte tam zajet, pane. Také bychom se měli alespoň dva dny zdržet v kancelářích v New Yorku."

Minul je poslední autobus naložený dělníky, kteří dokončovali úpravy na pozemku, a zamířil zpátky do Burlingtonu a dalších městeček po cestě. Zpomalil, aby pasažéři stihli pozvednout ruku a rozloučit se se svým zaměstnavatelem.

„Dobrá práce, chlapi!" zvolal za nimi Albert Ellingham. „Uvidíme se zase zítra!"

Když se přiblížili ke vchodu, komorník otevřel dveře a oba muži vstoupili do skvostné vstupní haly domu. Ellinghama pokaždé potěšilo, jak je místnost impozantní, jak si světlo pohrává s prostorem, odráží se od každého kousku křišťálu a vyplňuje halu barevnými odlesky z působivých vitráží z luxusního skotského skla.

„Dobrý večer, Montgomery," řekl Ellingham. Jeho zvučný hlas se rozezněl po otevřeném atriu.

„Dobrý večer, pane," odpověděl komorník a převzal si od obou mužů klobouky a kabáty. „Dobrý večer, pane Mackenzie. Doufám, že vaše cesta nebyla v téhle mlze příliš strastiplná."

„Trvala celou věčnost," postěžoval si Ellingham. „Robert do mě celou dobu hučel o nějakých schůzkách."

„Prosím, přesvědčte pana Ellinghama, že se musí vydat do Filadelfie," pronesl Robert a podal muži svůj klobouk.

„Pan Mackenzie si přeje, abych vás informoval, že –"

„Mám hlad jako vlk, Montgomery," přerušil ho Ellingham netrpělivě. „Co máme k jídlu?"

„Jako předkrm se podává celerový krém a filet z platýse v mandlové krustě, pane. Následuje jehněčí pečeně, hráškové pyré, mladý zelený chřest s holandskou omáčkou, lyonské brambory a vychlazené citronové suflé jako sladká tečka na závěr."

„To by ušlo. Ať se podává hned, jakmile si odložíme. Pěkně mi vyhládlo. Kolik pijavic se tu ještě potlouká?"

„Zdrželi se tu ještě slečna Robinsonová a pan Nair. Většinu dne ovšem byli indisponováni, takže si troufám tvrdit, že se k vám na večeři připojí jen paní Ellinghamová a pan Mackenzie, pane."

„Fajn. Dojdi pro ni, ať se můžeme pustit do jídla."

„Paní Ellinghamová se dosud nevrátila, pane. Dnes odpoledne vyrazila se slečnou Alicí na vyjížďku."

„A ještě se nevrátily?"

„Domnívám se, že je zpomalila mlha, pane."

„Pošlete ven nějaké muže s lucernami, ať se postaví na konec příjezdové cesty a navedou je domů. Jakmile dorazí, okamžitě jí vzkaž, že se podává večeře. Ať si ani nesundává kabát. Pošli ji rovnou ke stolu."

„Výtečně, pane."

„Tak pojď, Roberte," zavolal Ellingham na muže a dal se do chůze. „Zatím se zašijeme u mě v pracovně a zahrajeme si partičku Rooku. A nesnaž se se mnou dohadovat. Neexistuje nic vážnějšího než hra."

Tajemník se zdvořile zdržel odpovědi. Hraní her se zaměstnavatelem bylo neoddiskutovatelnou součástí jeho práce, a „neexistuje nic vážnějšího než hra“ bylo jedno z Ellinghamových mnoha mott. Proto měli studenti akademie neomezený přístup k hrám všeho druhu a všichni obyvatelé kampusu včetně služebnictva museli umět hrát Monopoly, žhavou novinku v oblasti deskových her. Navíc museli hrát nejméně jednou týdně a každý měsíc se pořádaly turnaje. Takhle vypadal život ve světě Alberta Ellinghama.

Robert sebral z podnosu stoh neotevřené pošty a přejel ji zkušeným okem. Několik dopisů okamžitě hodil zpátky na podnos, jiné zastrčil do podpaží.

„Filadelfie,“ zopakoval znovu. Jeho povinností bylo dohlížet na to, aby se velký Albert Ellingham držel plánu. A byl v tom dobrý.

„Dobře, dobře. Naplánuj cestu. Ach...“ Ellingham ze stolu zvedl úzký pruh papíru s logem banky Western Union. Tyhle uzoučké papírky byly jeho oblíbeným prostředkem pro zapisování krátkých vzkazů. „Dnes ráno jsem začal pracovat na nové hádance. Schválně, co na ni řekneš.“

„Je správná odpověď Filadelfie?“

„Roberte,“ řekl Ellingham příkře. „Moje hádanka. Řekl bych, že se mi vážně povedla. Teď poslouchej. *Co na obě strany umí posloužit, a když si přeješ se sám skrýt, před nepřítelem umí ochránit, či ukáže mu, kam má jít?* No? Co si o tom myslíš?“

Robert si povzdechl a přestal se probírat dopisy, aby se zamyslel.

„Slouží oběma stranám,“ pronesl. „Jako špion. Zrádce. Licoměrný člověk.“

Ellingham se usmál a naznačil, ať přemýšlí dál.

„Ale,“ pokračoval Robert, „otázka nezní kdo, ale co. Je to věc. Předmět, který funguje na obě strany...“

Ozvalo se zaklepání na dveře a Ellingham je pospíchal otevřít.

„Dveře!“ zvolal a rozrazil je dokořán. Za nimi stál komorník s popelavou tváří. „Jsou to dveře!“

„Pane…“ začal Montgomery.

„Momentíček. Chápeš, Roberte, dveře se dají používat z obou stran…“

„A můžete se za nimi schovat, nebo můžou prozradit, kam jste šel,“ dořekl Robert. „Chápu. Ano…“

„Pane!“ zvolal Montgomery. Jeho naléhavý tón oba muže překvapil, a tak ke komorníkovi zmateně vzhlédli.

„Co se děje, Montgomery?“ zeptal se Ellingham.

„Máte hovor, pane,“ odpověděl Montgomery. „Musíte ho okamžitě přijmout, pane. Je na domácí lince. V komoře. Prosím, pane, pospěšte si.“

Komorníkovo chování bylo tak nezvyklé, že ho Ellingham beze slova následoval. Oba muži došli do komory, kde Ellingham vzal sluchátko telefonu, které mu Montgomery podal.

„*Mám vaši ženu a dceru,*“ pronesl hlas na druhé straně linky.

3

Stevie Bellová měla prosté přání: Toužila stát nad mrtvolou.

Nechtěla zabíjet, to ani zdaleka. Chtěla být tou osobou, která zjistí příčinu smrti, to je celé. Toužila po pytlích s nápisem DŮKAZY a jednorázových ochranných oblecích, co nosí forenzní experti. Chtěla se ocitnout ve výslechové místnosti. Přála si rozlousknout záhadu.

Což bylo naprosto v pořádku a nejspíš na tom nebylo nic divného, po něčem podobném pravděpodobně toužilo hodně lidí – jen kdyby byli upřímnější. Jenže na svojí bývalé střední škole se Stevie necítila dost komfortně na to, aby se o svém přání vyjadřovala nahlas. Její bývalá střední byla slušná škola, pokud jste někdo, kdo má střední školy rád. Nebyla špatná ani zlá. Prostě vypadala jako každé jiné vzdělávací zařízení – nekonečné lány linolea a bzučících světel, teplý puch jídla linoucí se z jídelny už od dopoledních hodin, záblesky inspirace okamžitě zadupané nekonečně dlouhou a únavnou monotónností a věčné přání být někde jinde. A i když Stevie měla mezi spolužáky i kamarády, nikdo neměl pro její zálibu ve zločinech velké pochopení. A tak napsala procítěnou esej, vyplivla všechny svoje myšlenky do e-mailové přílohy a skoro z legrace ji poslala. Na Ellingham ji nikdy nevezmou.

Jenže její práce zjevně sklidila ohlas. Přidělili jí tenhle pokoj.

Nábytek z masivního dřeva byl překvapivě rozměrný. U stěny stála obrovská komoda, která se při dotyku rozkymácela. Ani se-

bevětší vrstva leštěnky nedokázala zakrýt rýhy, jež na jejím povrhu vyhlodal zub času. Některé byly jen známkou opotřebování, Stevie ale odhalila i pár zřetelných slov a iniciál. Otevřela zásuvky a ke svému překvapení zjistila, že nejsou prázdné – uvnitř se ukrývala nadýchaná kostkovaná deka, hřejivá nachová mikina s logem Ellinghamovy akademie na náprsence, jakási mimořádně odolně vyhlížející baterka i s balíčkem baterií, modrý flanelový župan a několik raket s připevněnými svorkami. Stevie předmět chvíli prozkoumávala, než usoudila, že jde o sněžnice, které se nejspíš věší na háky ve stěně u vchodových dveří.

Stevie věděla, že se chystá do Vermontu, a taky věděla, že ve Vermontu je občas zima. Ale tahle výbava naznačovala, že tu občas jde vážně do tuhého.

Začala otevírat krabice a rozepínat tašky se svými věcmi. Vybalila staré šedé povlečení, pruhovanou prošívanou deku, kterou dostala, když jí bylo deset let, a dva nejméně zažloutlé polštáře. Prohlížela si všechny předměty ve slunečném vermontském světle a napadlo ji, že vypadají poněkud... omšele. Jen pár z jejích věcí bylo zbrusu nových – třeba školou vyžadovaná závěsná police do vany nebo žabky na cestu do koupelny a zpátky. Ty ale její nový pokoj bůhvíjak nezútulnily.

Stevie to ale nevadilo. V duchu si představovala, že její ložnice bude připomínat rezidenci Sherlocka Holmese na Baker Street – ošuntělá, ale noblesní.

Znovu si nasadila sluchátka, aby konečně pokračovala v poslouchání podcastu. Tenhle zrovna pojednával o H. H. Holmesovi, sériovému zabijákovi z Chicaga: „*... odhalili množství pokojů v Holmesově vražedném paláci: plynové komory, místnosti s oprátkami, zvukotěsnou kryptu...*“

Jako další otevřela krabici pomalovanou hvězdami. V ní byly uložené základní nezbytnosti k přežití: její detektivky. (Nebo aspoň pečlivě zvolený výběr čítající pár desítek klíčových děl.) Láskyplně je vyskládala do knihovničky v pořadí, v němž je potřebuje vidět.

„... šachta vedoucí do spalovacích pecí ve sklepení, kde se těla...“

Sherlock Holmes trůnil na vrchu společně s Wilkiem Collinsem. Na dvou poličkách se roztahovala Agatha Christie, na niž plynule navazovaly Josephine Tey a Dorothy L. Sayersová. Pomalu se propracovávala přes moderní romány až ke skriptům o forenzní a kriminální psychologii. Poodstoupila, zhodnotila celkový dojem a pak pořadí upravovala tak, až bylo dokonalé. Kde byly knihy, byla i ona.

Stačí správně uspořádat knihy a zbytek se o sebe postará sám. Teď se může vrhnout na zbytek pokoje.

„... kyselina, sbírka jedů, skřipec...“

Věcem denní potřeby, jako je například oblečení, věnovala Stevie podstatně méně času. Móda pro ni byla prakticky cizí slovo a beztak si nemohla dovolit kupovat hromady oblečení, takže její garderoba se omezovala na džíny a jednoduchá trička. Toužila po tlustém pleteném svetru s copánkovým vzorem, protože podobný nosí její oblíbený vyšetřovatel ze severských detektivek, a preferovala bytelné tašky přes rameno, které zase nosil její oblíbenec z britského krimi seriálu.

Ve svém šatníku měla ale jednu cennou trofej – červený vintage plášť do deště, autentický kus ze sedmdesátek, co jednou objevila na dně babiččiny skříně. Seděl Stevie jako ulitý a Stevie si ho navíc vyzdobila sbírkou drobných odznáčků oblíbených kapel, podcastů a knih. Plášť měl hluboké kapsy a silný pásek, a kdykoli ho měla na sobě, připadala si odhodlaná, nepřemožitelná a mimořádně voděodolná. Dokonce i její matka, která jindy nad Stevieiným vkusem ohrnovala nos, přišla rudému plášti na chuť. („Konečně nějaká červená.“)

Pověsila plášť do skříně a zavřela dveře. Otočila se...

A zjistila, že ve dveřích stojí zombie.

◆ ◆ ◆

Stevie často četla o tom, že herci se vzhledově liší od zbytku populace, protože kamera hodně zkresluje rysy. Někdo, kdo vypadá dobře na kameře, vypadá ve skutečnosti tak úchvatně, že trochu popírá zákony reality. Což byl případ osoby, která stála ve dveřích do Stevieiny ložnice. Kluk v bílé lněné košili a zářivě modrých šortkách připomínal chodící reklamu na Gant, co zrovna vypadla z obálky lesklého magazínu.

Měl nezaměnitelnou tvář. Když ji Stevie viděla naposledy, byla zasmušilá, špinavá a často uplakaná. Teď se na ni vlídně usmívala. Jeho rysy byly jemné a uhlazené – spokojené tváře, drobný, roztomile zakulacený nosík a brada s dolíčkem. Hnědé vlasy, nahoře trochu delší, se kroutily ve volných vlnách. Obočí měl pečlivě vytrhané do naprosto bezchybného oblouku, jenž se v přírodě jednoduše nevyskytuje. Postavu měl vysportovanou, přičemž jeho lýtka byla obzvlášť vyrýsovaná. Vlastně svými rozměry překonávala zbytek jeho těla. Pořádně namakaná lýtka.

„Čau," pozdravil.

Hlas měl hluboký, klidný a svůdný, asi jako by měl masový výpek, kdyby uměl mluvit. (Což naštěstí neumí. Šťáva z masa má možná příjemný hlas, ale rozhovory s ní by asi nebyly valné kvality.)

„Ty jsi Hayes Major," vydechla Stevie.

„Jo," vyrazil ze sebe tiché uchechtnutí, jako by se sám za sebe styděl, ale Stevie byla přesvědčená, že jde jen o pózu.

Hayes byl hvězdou YouTube. Zkraje léta vypustil do světa desetidílnou online sérii s názvem *Konec všeho* o člověku, co přežil invazi zombie. Všechna videa natočil v podzemním bunkru. V záběrech byl jen on a vyprávěl o tom, jak je jedním z posledních přeživších v přímořském městě zvaném Hladov, kde zbylo posledních pár jednotek lidského odporu. Jeho pořad byl jednou z těch věcí, o kterých nejdřív nemáte ani tušení, a pak o ně najednou zakopáváte na každém kroku.

Stevie věděla, že Hayes chodí na Ellingham a že na něj možná jednoho dne narazí. Ovšem nečekala, že ho potká ve dveřích svého

pokoje, zrovna když si povléká polštář. Netušila, že budou bydlet ve stejném domě.

„Sorry, telefonoval jsem," pronesl. „Bavil jsem se s pár lidmi z L. A."

Zvedl mobil do vzduchu, jako by chtěl naznačit, že se uvnitř tísní miniaturní obyvatelé Los Angeles. Stevie nebylo jasné, proč se omlouvá ani proč vysvětluje, proč před chvíli telefonoval, nicméně přikývla, jako by to smysl dávalo. Usoudila, že je to asi něco, co celebrity – a Hayes se asi dal považovat za opravdovou celebritu – dělají. Telefonují a pak oznamují, že telefonovali.

„Takže čau," zopakoval. „Myslíš, že bys mohla být tak laskavá a trochu mi pomohla?"

Stevie zmateně zamrkala.

„S čím?" zeptala se.

„S mými věcmi."

„Ach," vyrazila ze sebe Stevie a cítila, jak se jí kolem hrdla svírá ledová ruka paniky. Už teď působí jako blbka, co umí jen zírat s otevřenou pusou. „Jasně."

Následovala ho do společenské místnosti, kde čekaly jeho tašky a krabice. (Stevie zaznamenala, že jsou mnohem hezčí než ty její a že je jich podstatně víc.) Hayes ukázal na jednu z krabic.

„S touhle zacházej obzvlášť opatrně," řekl.

Stevie si jeho poznámku vyložila jako vybídnutí, aby se krabice chopila. Byla poměrně těžká a zřejmě napěchovaná nějakým vybavením, které bylo nerovnoměrně naskládané a při jakémkoli pohybu klouzalo ze strany na stranu.

„Jo," pokračoval Hayes, popadl menší tašku a vyrazil k točitému schodišti na konci chodby. „Bylo to vážně ujetý léto. Proto jsem telefonoval."

„Hmm," odtušila Stevie, „jo. Jasně."

Snažila se vmanévrovat krabici do stísněného prostoru schodiště. Schody pod jejíma nohama hlasitě skřípěly a krabice se vzpříčila. Hayes pokračoval dál, ale Stevie se zarazila na místě a pokoušela se

natočit krabici tak, aby s ní příliš netřásla. Na chvíli se zastavila a vyčkávala, jestli se Hayes vrátí jí pomoct, ale když se neobjevoval, zhluboka se nadechla, zaťala zuby a vytrvale pokračovala v cestě. Krabici přitom odírala o zeď.

Hayes bydlel v čísle šest na úplném konci chodby. Pokoj vypadal jako ten její, jen v něm bylo výrazně tepleji a měl o jedno okno navíc.

„Skvělý," řekl, „někam ji polož. Díky."

„Ten tvůj pořad je fakt dobrý," pronesla. „Moc se mi líbil."

Což nebyla tak docela pravda. Hayesův pořad byl přinejlepším ucházející.

V rámci přípravy na nástup do Ellinghamu Stevie zhlédla všechny epizody. Nebyly dlouhé, každá měla nějakých deset minut, a byly v pohodě. Zápletka ušla, což se ovšem nedalo říct o Hayesově herectví. Z větší části stálo na jeho lícních kostech a hlubokém, podmanivém hlasu. Často ani víc potřeba nebylo. Stevie se snažila být za všech okolností upřímná, ale nechtěla na prvního člověka, kterého na koleji potkala, hned vybalit: „Tvůj pořad není nic moc a nechápu, co na něm všichni vidí. Je mi ovšem jasné, co vidí na tobě: Vypadáš dobře a máš líbivý hlas." Tušila, že takovým poznatkem by si jeho přízeň asi nezískala.

„Díky," opáčil a vyšel z pokoje způsobem, který výmluvně naznačoval, ať jde Stevie za ním a vezme další věci.

Tohle bylo super. Hayes Mayor, internetová hvězda, se s ní normálně baví. Hayes Mayor, internetová hvězda, po ní taky chce, aby mu odnosila většinu těžkých zavazadel, ale co už.

Při sestupování po spirálovém schodišti Stevie napadlo, jak je zvláštní, že má přehled o Hayesově milostném životě. V létě se zapletl do vysoce medializovaného sporu, když si na jedné akci začal s další YouTuberkou jménem Beth Braveová z kanálu *Beth tu není*. Jenže Beth tou dobou randila s Edem Jacksonem z kanálu *Tihle týpci*. Když se Hayesův a Bethin vztah provalil, došlo k velké hádce, kdy

na sebe všichni tři ječeli uprostřed kongresového centra. Celý výjev natočila pěkná řádka lidí na mobil. Na internetu se pak rozjely spekulace, že se Beth objeví ve druhé sérii *Konce všeho*.

Takový život Hayes vedl. Ve srovnání se Stevie byl jako nebe a dudy.

„Lidi v L. A.," pronesl nonšalantně, zatímco zvedali další krabice, „mají fakt zájem o zfilmování mého pořadu, takže..."

Nechal větu viset ve vzduchu, dokud Stevie neudělala: „Páni."

„Jo," přikývl. „Můj agent chce, abych co nejdřív natočil další sérii, protože jsem teď horký zboží."

Následovalo další plahočení se po úzkém schodišti.

„Další zombie?" zeptala se Stevie, když popadla dech.

„Ještě nevím... Můžeš to položit na postel... Chci říct, to už tady bylo?"

„Na konci ses proměnil," řekla Stevie. „Teda, myslím, že se z tebe stal zombie? Přišlo mi, že to má takový otevřený konec."

„Jo..." odtušil a z jeho tónu bylo patrné, že rychle ztrácí zájem pokračovat v rozhovoru. „Takže ještě potřebuju někomu zavolat, dokud jsem tady, víš? Díky moc. Hádám, že se ještě uvidíme?"

„Jo," přitakala Stevie, setřela si z obočí pot a vycouvala z pokoje. „Uvidíme se... víš jak... tady."

Hayes už vytáčel číslo.

Když Stevie vyšla do chodby a sešla po schodech, uvědomila si dvě věci.

Zaprvé, že osm hodin ráno ve Vermontu je pět hodin ráno v Los Angeles. O víkendu. Je sice možné, že pracovní doba v Hollywoodu je postavená na hlavu, ale nezdálo se pravděpodobné, že by Hayes v tuhle dobu vedl důležitá obchodní jednání.

Zadruhé, i když oba bydlí ve stejné budově, Hayes Major se jí vůbec nezeptal na jméno.

13. DUBNA 1936, 19:15

„Máme vaši ženu a dceru. Pokud je ještě někdy chcete vidět živé, uděláte, co vám řekneme. Nevolejte policii. Dozvíme se, jestli neposlechnete. Máme v policii svoje lidi. Vezměte ze sejfu dvacet pět tisíc. Běžte k jezeru, sám. Nasedněte i s penězi na člun a doveslujte na ostrov. Máte patnáct minut.“

Pak se spojení přerušilo.

V komoře stáli tři lidé: Albert Ellingham držel telefon. Robert Mackenzie a komorník Montgomery stáli u dveří. Albert Ellingham pověsil sluchátko zpátky na hák a v místnosti se rozhostilo dusné ticho protkané zoufalstvím.

„Montgomery,“ pronesl Ellingham tiše, „dojděte za slečnou Pelhamovou, ať se postará o děti. Všichni se vrátí na koleje. Zamkněte dveře. Zatáhněte závěsy. Všichni budou uvnitř. Hned. Roberte, se mnou.“

Robert Mackenzie znovu následoval dlouhé a rychlé kroky svého zaměstnavatele. Jakmile dorazili do pracovny, Ellingham za sebou zavřel a zamkl. Pak přešel k francouzským dveřím vedoucím na balkon a vyhlédl ven. Přes hory se valila temnota a zahalovala celý pozemek.

Ellingham rázným krokem vyrazil ke knihovně u vedlejší stěny. Z horní police vytáhl knihu, ale jen napůl. Ozvalo se zřetelné *cvak* a celý panel ve zdi o několik čísel vystoupil. Ellingham odsunul knihovnu a odhalil obrovský trezor zapuštěný do stěny. Zadal příslušnou kombinaci a otočil zámkem. Robert mezitím pobíhal od okna k oknu a zatahoval závěsy.

„*Musíme* zavolat policii,“ naléhal Robert. „*Okamžitě*.“

„Sežeň lampu a rozžehni ji,“ přikázal Ellingham a vytáhl několik pytlů hotovosti.

„Na pozemku je ještě několik dělníků,“ trval na svém Robert a zatáhl obří závěs nad francouzskými dveřmi na druhém konci po-

koje. „Do pěti minut můžou být venku a hlídkovat. Kolem pozemku, na příjezdové cestě. Někteří mají brokovnice a všichni mají šikovné ruce."

„Roberte, *na tohle nemáme čas*. Beru peníze k jezeru. Přines mi tu lampu a *pomoz mi počítat*."

Když se ho později vyšetřovatelé na tenhle okamžik vyptávali, Robert Mackenzie prohlásil, že vážně neměli čas přemýšlet. Což byla vlastně součást geniálního plánu – aby neměli čas přemýšlet a plánovat. Popadl petrolejku (vzhledem k častým výpadkům proudu byla v každé místnosti alespoň jedna), rozžehl ji, pak padl na kolena a jal se přepočítávat peníze. Měli dvacet tři tisíc a k nim pár dvacetidolarových bankovek.

„To nestačí. Potřebujeme víc." Albert Ellingham zněl snad poprvé v životě zoufale. „Už mi zbývá jen pět minut. Musíme *něco* vymyslet."

Jeden z nejbohatších mužů v zemi chvíli pobíhal po pracovně, zběsile otevíral zásuvky a hledal stohy bankovek, které prostě neměl, nebo cokoli, co by mohlo mít pořádnou hodnotu.

„Bude to muset stačit," usoudil nakonec.

Pytel hotovosti nevážil ani deset kilogramů. Ellingham si ho přehodil přes rameno a otevřel francouzské dveře.

Robert se zarazil, ale po chvíli mu podal petrolejovou lampu. „Víte, že vás venku můžou sejmout. O to jim právě nejspíš jde!"

„Tak ať mě sejmou."

„A co pak?" naléhal Robert. „Tohle je šílené. Potřebujeme pomoc."

Albert Ellingham se na osudový zlomek vteřiny odmlčel.

„Marsh," prohlásil. „Zavolej k němu domů. Neříkej, co se stalo. Prostě ho sem nějak dostaň. Ale nikoho jiného, jasné? Jedině Marshe."

Robert přikývl. Albert Ellingham si od něj vzal lampu a vykročil do vermontské horské mlhy s pytlem peněz na zádech. Urazil necelých padesát metrů k malé loděnici na okraji jezera. Naložil hotovost do jedné z veslic, které kotvily na straně blíž k domu, opatrně do ní

nastoupil a položil lampu na prázdné sedátko. Když se veslem odrazil od břehu, celý se chvěl. I tak ale během minuty či dvou dovesloval k ostrůvku a přehodil provaz kolem kotevního sloupku.

„Jsem tu," zvolal do tmy.

Ozářil ho kužel světla ze svítilny, jež ho na okamžik oslepil.

„Vylez," pronesl hlas, „a přines prachy."

„Moje žena a dcera – kde jsou?"

„Zmlkni."

Ellingham hodil pytel do tmy. Přistál na úzkém pruhu trávníku před skleněnou konstrukcí. Zároveň se snažil dostat ze člunu – jak jen to vzhledem k tomu, že téměř nic neviděl, šlo.

Osoba mu dál mířila baterkou přímo do tváře, čímž ho přinutila sklopit hlavu a zakrýt si oči. Napůl se vyplazil z veslice na zem.

„Otevři dveře," přikázal hlas.

Ellingham vytáhl z kapsy klíče a otevřel dveře na straně dómu. Konstrukce byla jeho soukromým prostorem pro přemítání – jeho vlastním ostrovem míru. Osoba do něj tvrdě strčila, až dopadl na podlahu budovy.

„Strč prachy pod poklop," pokračoval hlas. Osoba mluvila přes šálu, takže jí bylo sotva rozumět. Měla jakýsi přízvuk, který se snažila zakrýt zvláštním protahováním slov. Ellingham byl pořád částečně oslepený, takže jen poslepu šátral po podlaze a hledal poklop. Když ho našel, spěšně ho otevřel a otvorem prostrčil pytel. Uslyšel, jak balík shodil několik lahví z polic; ty se o zlomek vteřiny později roztříštily o zem. Otočil se k cizincovi, ten mu ale znovu zamířil svítilnou přímo do obličeje.

Ellingham na okamžik bojoval sám se sebou. Má se na tu osobu vrhnout? Srazit ho k zemi, roztřískat mu hlavu o kamenné základy observatoře a s každým úderem se ptát, kde je jeho rodina? Zaplavil ho šílený strach i šílená zuřivost zároveň. Jenže kdyby se Ellingham poddával každému impulzivnímu popudu, nikdy by to v životě nedotáhl tak daleko.

„Víc jsem v sejfu neměl," vysvětlil. „Chybí mi asi dva tisíce, ale dáváme vám všechno, co máme. Kdybych dostal víc času... můžete mít, cokoli budete chtít. Cokoli."

Něco ho udeřilo do hlavy a celý svět mu zčernal před očima.

4

Po katastrofálním prvním dojmu, který udělala na Hayese Majora, přecházela Stevie chvíli po pokoji a přehodnocovala svoji seznamovací strategii. Víc sebevědomí. To je to, co potřebuje. Až se přidá k FBI, bude muset chodit za lidmi a potřásat si s nimi rukou, dívat se jim do očí, klást otázky. Hayes ji prostě jen zastihl nepřipravenou.

Šance vylepšit si skóre přišla hned vzápětí: v podobě nohy kopající do koše na prádlo přetékajícího skicáky, tužkami, voskovkami a barvami. U dveří nejdřív přistál koš následovaný pravděpodobnou majitelkou oné nohy.

Na sobě měla seprané žluté tričko s logem autoservisu a starou temně modrou sukni roztleskávačky s červenými vnitřními záhyby. Nohy měla poseté drobnými modřinami a škrábanci – nic vážného, šlo o ten typ zranění, co si člověk přivodí při lezení po stromech a dalších objektech. Obutá byla do čehosi, co připomínalo ošoupané plstěné bačkory s přezkou, které pohromadě držela jen hromada zavíracích špendlíků. Korunu celému vzhledu ovšem dodávaly její vlasy – působily nemytě a nečesaně, navíc byly smotané do malých chumlů a rozdělené do jakýchsi svazků pomocí něčeho, co připomínalo maličké dětské ponožky. Levou paži jí zdobilo dlouhé tetování, jeden masivní řádek zdobného písma. Na pravé paži měla různé poznámky a črty vyvedené různě barevnými propiskami.

„Je tu vedro jak v Satanově řiti," prohlásila dívka místo pozdravu.

„Jako fakt. Kdy tu plánujou nainstalovat nějakou podělanou klimatizaci?“

Stevie udělala krok vpřed, zvážila, jestli má dívce podat ruku, a nakonec usoudila, že se raději ležérně opře o nejbližší židli.

„Já jsem Stevie,“ řekla. „Stevie Bellová.“

„Jak se vede?“ opáčila dívka. „Já jsem Ellie.“

Na seznamu studentů Ellinghamu žádná Ellie nebyla. Figurovalo na něm ale jméno Element Walkerová. A tahle osoba jako Element vypadala. Ellie, nebo Element, kopáním posunovala krabici s péřovými boa, ukulele, buřinkou a spoustou umělohmotných tašek napěchovaných líčidly. Za krabicí zůstávala na podlaze cestička ze třpytek.

„Chceš pomoct?“ zeptala se Stevie.

Ellie pokrčila rameny, ale nabídka ji zjevně potěšila.

Dívčiny věci byly uložené ve změti zavazadel, jež byla podstatně pestřejší než Hayesova nebo Stevieina – dvě kartonové krabice, extra velká sportovní taška, zlatý batoh a černý vyboulený vak na prádlo. Během chvilky je složily v Minervě tři – pokoji vedle věžičky s koupelnou.

„Pix,“ houkla Ellie, když odnesla poslední zbytky svého majetku do nové ložnice a vrátila se do společenské místnosti. „Proč je tu vedro jak v Satanově řiti?“

(Poznámka na okraj, pomyslela si Stevie, na Ellinghamu můžete před učiteli říkat Satanova řiť.)

„Je léto,“ odvětila Pix a vplula do místnosti. „Hej, Stevie. Vypustila jsem tvoje rodiče ven na prohlídku po okolí. Co nevidět budou zpátky. A Ellie, teplo moc dlouho nevydrží. Jakmile začne mrznout, ještě s láskou budeš na tohle vedro vzpomínat.“

„Proč sem nedáte klimatizaci?“ zeptala se Ellie a uvelebila se do závěsného křesla. Roztočila se a obrátila vzhůru nohama. Hlavu měla jen pár centimetrů nad zemí a chuchvalce vlasů otírala o podlahu.

„Protože jsme ve staré budově se starými rozvody," vysvětlila Pix. „Protože požáry. Jak bylo v Paříži?"

„Vedro," odtušila Ellie. „Na skok jsme se stavili v Nice. Máma si našla nového přítele, co tam má letní sídlo."

Paříž. Ellie byla v Paříži. Stevie samozřejmě věděla, že Paříž je reálné místo, kam jezdí skuteční lidé. Loni v létě vyrazili francouzštináři z její školy na plně hrazený výlet do Francie a Stevie osobně znala tři lidi, kteří se cesty účastnili. Zájezd trval jen týden a nejzásadnější událostí bylo to, že Toby Davidson málem přišel o prst, když ho srazil cyklista. (*Málem jsem o něj přišel: Příběh Tobyho Davidsona*. To by asi nebylo bůhvíjak záživné čtení.)

U vchodu se ozvalo jakési šoupání a Stevie zjistila, že ve dveřích stojí další člověk. I když venku pražilo slunce, klukův vzhled odpovídal někomu, koho stihl velký liják, navíc s obřím batohem na zádech. Na sobě měl triko s nápisem JESTLI TOHLE PŘEČTEŠ, STOJÍŠ MOC BLÍZKO. Jeho oči měly podivnou světlešedou barvu. Blond kštici s načervenalými odlesky mu zjevně stříhal někdo, kdo měl víc nadšení než talentu.

„Nate!" zvolala. Napřáhnout ruku. Navázat oční kontakt. „Já jsem Stevie."

Nate se podíval na její dlaň, pak na její tvář, jako by kontroloval, jestli gesto myslí vážně. S povzdechnutím, které nejspíš (nejspíš?) mělo být neslyšné, si s ní krátce potřásl rukou a okamžitě její dlaň pustil.

Stevie v duchu vyškrtla potřásání pravicí ze seznamu.

Pix se s Natem pozdravila a podala mu klíč od jeho pokoje. Ellie ho – stále s hlavou dolů – sjela pohledem od hlavy až k patě.

„Nate je spisovatel," poznamenala Stevie. „Napsal knihu. Kroniky měsíčního svitu."

„Nečetla jsem," opáčila Ellie. „Ale je to hustý. Co ty?"

„Já ji četla," řekla Stevie.

„Ne, myslím tebe. Co děláš ty?"

„Jo, jasně," vyhrkla Stevie, když si uvědomila svoji chybu, a rychle ji setřásla z mysli. Tuhle taktiku odkoukala od jednoho ze svých aktuálně nejoblíbenějších televizních detektivů – Sama Weatherfelda z *Bouřlivého počasí*. Sam se nikdy ve svých přehmatech nevyžíval, prostě nechal konverzaci plynout a nesnažil se kráčet proti proudu. Bylo načase vyslovit nahlas, co je zač. Zvažovala spoustu označení. Nazývat se detektiv jí přišlo děsně troufalé, protože nepracovala ani u policie, ani jako soukromé očko a vlastně nikdy nevyřešila žádný případ. Nadšenec do zločinu zase znělo jako vyšperkovaná přezdívka pro ujetého hobíka. Zločinopisec nebylo dostatečně výstižné ani záživné. Svůj problém vyřešila tak, že se rozhodla neškatulkovat sebe sama do jednoho podstatného jména. Místo toho popíše svoji činnost slovesem.

„Studuju zločiny," vysvětlila.

„Protože je chceš páchat, nebo jim zabraňovat?" zajímala se Ellie.

„Zabraňovat," odpověděla Stevie, „ale nejspíš bych uměla obojí."

„Takže jsi tu kvůli těm zločinům?" pokračovala ve výslechu Ellie. „Těm vraždám?"

„Tak trochu," přitakala Stevie.

„Hustý. Někdo by je vyřešit měl. Jsou dost drsný, co?"

Udělala jakési poloviční salto vzad a seskočila z křesla. Sukně se jí přitom vyhrnula a ukázala na odiv její zadek.

Ellie to bez větších okolků vzala na vědomí. Stevie v tu chvíli vypukl v mysli duhový ohňostroj endorfinů. Stačilo jediné přívětivé slovo spolužačky a Stevie si uvědomila, že bude v pohodě.

A ano, ty vraždy byly vážně drsný.

Pak periferním pohledem něco zahlédla – její rodiče přicházeli po stezce s dalším párem. Stevie usoudila, že jde o Nateovy rodiče. Byli to kostnatí lidé oblečení do téměř ladících naškrobených polo triček a dlouhých kraťasů. Barvy se lišily, ale efekt zůstával stejný. Steviein táta hovořil a živě gestikuloval, máma horlivě přikyvovala. Nateův táta naslouchal a jeho žena pohledem skenovala dům a blízké okolí.